

TRANSFIGURACIÓ DEL SENYOR

Jubileu monàstic dels PP. Gregori M. Estrada i Cebrià M. Pifarré

Homilia del P. Josep M. Soler, abat de Montserrat

6 d'agost de 2009

Mc 9, 2-10

Hi farem tres cabanes. Aquesta és, germanes i germans, la reacció de sant Pere davant la transfiguració de Jesús. Havia quedat fascinat per la transformació visible del rostre i dels vestits del Mestre que manifestava la glòria celestial que li pertanyia. D'aquesta manera, tal com fa veure l'evangelista sant Marc, Jesús anticipava el que quedaria palès en la seva resurrecció gloriosa.

Aquest voler fer *tres cabanes* és una reacció espontània de sant Pere que, com remarca el text evangèlic, *no sabia pas què dir, d'esglaiats que estaven*, ell i els seus dos companys apòstols. Li surt aquesta expressió a causa de la joia i del benestar que experimentava. No acaba d'entendre el que viu, però somnia de prolongar-ho perquè s'hi troba bé. Havia d'aprendre que l'experiència d'aquell moment no era una situació definitiva, sinó que calia continuar en el dia a dia sense cap manifestació extraordinària i passar per la passió i per la creu de Jesús. Fóra després, que *el Fill de l'home* ressuscitaria *d'entre els morts*. Però, en la reacció de Pere, hi havia un intuïció fonamental: que Jesús el podia omplir plenament. No era ben conscient de l'abast de la seva experiència, però s'adonava que volia *estar sempre amb el Senyor* (cf. 1Te 4, 17).

Això no és possible simplement fent *tres cabanes* a la muntanya terrenal de la transfiguració, del Tabor. És més, en aquest món no és possible de contemplar continuament cara a cara el rostre gloriós del Senyor. Però sí que és possible, en aquest món, de fer un procés interior que ens mení pas a pas cap al cim de la muntanya espiritual de la transfiguració. Aquest itinerari porta a una doble vivència, inseparable l'una de l'altra. D'una banda, porta a una transformació de la nostra persona amb un procés d'identificació interior amb Jesucrist. I de l'altra, ens permet de contemplar en la fe el rostre del Crist en els sacraments i en la faç de cada home i cada dona del món. Totes dues vivències ens permeten, passat el llindar de la mort, d'arribar a veure el rostre desitjat del Senyor gloriós.

Aquest procés espiritual, aquesta ascensió vivencial cap a la muntanya simbòlica de la transfiguració, ha de ser guiat per l'audició de la Paraula de Jesús, tal com indicava la veu del Pare que parlava des del *núvol*, des de la transcendència: *Aquest és el meu Fill, el meu estimat; escolteu-lo*. Això significa no sols escoltar amb l'oïda sinó acollir en el cor la Paraula divina continguda en tota l'Escriptura i que troba el seu centre i la seva clau d'interpretació en Jesucrist. I l'audició de la Paraula ens porta a entrar, no en una *cabana* com la que Pere volia construir, sinó en la casa que el Crist ens ha construït perquè fem el procés de transformació interior acompanyats: l'Església. En ella, a més de poder aprofundir la Paraula perquè ens doni vida, hi són celebrats els sacraments que culminen en l'Eucaristia; si n'acollim la gràcia, ens van transfigurant, ens van identificant amb Crist i ens permeten de descobrir el seu rostre sota el vel de la fe. I, per tant, d'*estar amb el Senyor* ja en aquesta vida.

Tot això requereix, tal com deia, un procés espiritual, un treball ascètic. Perquè només els nets de cor podran veure Déu, segons el que afirma Jesús mateix en un altre passatge (cf. Mt 5, 8). No es tracta, doncs, de construir una *cabana* exterior que ens protegeixi, sinó de construir per dintre la nostra personalitat de creients. Aquest procés passa per superar tot allò de contrari a la Paraula divina que hi pugui haver en nosaltres, passa per obrir-nos a l'estimació sincera als altres, passa per progressar en

la pregària i en el coneixement de Jesucrist. No sempre és un treball fàcil. Demana molta atenció al nostre interior per superar les tendències egoïstes, per pacificar el cor i purificar la capacitat d'estimar i de viure la solidaritat amb els altres. Demana, també, dedicació a la pregària i a la lectura orant de la Sagrada Escripura que acompanyin la vivència de la litúrgica, que és el lloc on es manifesta sacramentalment la llum que s'irradiava a la muntanya de la Transfiguració. Com veieu és un camí proposat a tothom com a conseqüència del do rebut en el baptisme i que mena, per gràcia, a veure el rostre desitjat de Jesucrist.

Aquest procés comú a la vocació cristiana, els monjos som cridats a viure'l d'una manera molt particular, per mitjà de la castedat consagrada, en la vivència de la fraternitat comunitària, en la comunió de béns, en la donació a la pregària de lloança i d'intercessió. Això no fa que el monjo sigui superior als altres germans en la fe; ja sant Antoni Abat sabia que als ulls de Déu la seva vida de gran asceta del desert tenia el mateix valor que la d'un metge d'Alexandria, que ajudava els indigents i portava una vida intensa de pregària (cf. *Apotegmes*, Antoni, 24). Però el monjo sap que aquest és el camí que Déu li proposa en donar-li la vocació específica en el si de la comunitat eclesial. I per això hi vol respondre amb joia conscient que aquest és el seu camí per construir-se com a persona i com a creient i per arribar transformat a la visió del rostre del Crist estimat per damunt de totes les coses.

Avui donem gràcies, precisament per dos germans nostres que van consagrar la seva vida al seguiment de Jesucrist, com a monjos, i d'aquesta manera fer-se dòcils a l'acció de l'Esperit, conscients que era ell qui havia de dur a terme el procés de transformació de la seva vida. Efectivament, avui és l'aniversari jubilar dels PP. Gregori M. Estrada i Gamissans i Cebrià M. Pifarré i Clapés; el primer fa setanta-cinc anys i el segon cinquanta que van professar com a monjos en la nostra comunitat de Montserrat. Amb ells, agraïm els dons que els han estat concedits i el servei que han fet i fan a l'Església, particularment el P. Gregori en l'àmbit de la música i del cant litúrgic i el P. Cebrià en l'àmbit de la pastoral, de la teologia dogmàtica i en general de la literatura cristiana antiga. Saben que el camí de la seva identificació amb Jesucrist encara no està acabat i, confiant en l'amor misericordiós de Déu, volen continuar progressant en la vivència monàstica i per això amb joia renovaran ara la seva donació. Així continuaran fent realitat en les seves vides la paraula del salmista: *Cantaré al Senyor tota la vida* (Ps 103, 33; lema del seu recordatori d'aniversari).

Acabat, entrarem al cor de la celebració eucarística. No hi veurem el Crist transfigurat, sinó el Pa i el Vi tots sols, però la fe ens diu que, per obra de l'Esperit Sant, sota els signes sacramentals hi ha la presència mateixa del Senyor ressuscitat, *el Fill estimat* del Pare. I això ens meravella i ens fa desitjar, com en el cas de Pere, que puguem contemplar incessantment la glòria de Jesucrist.